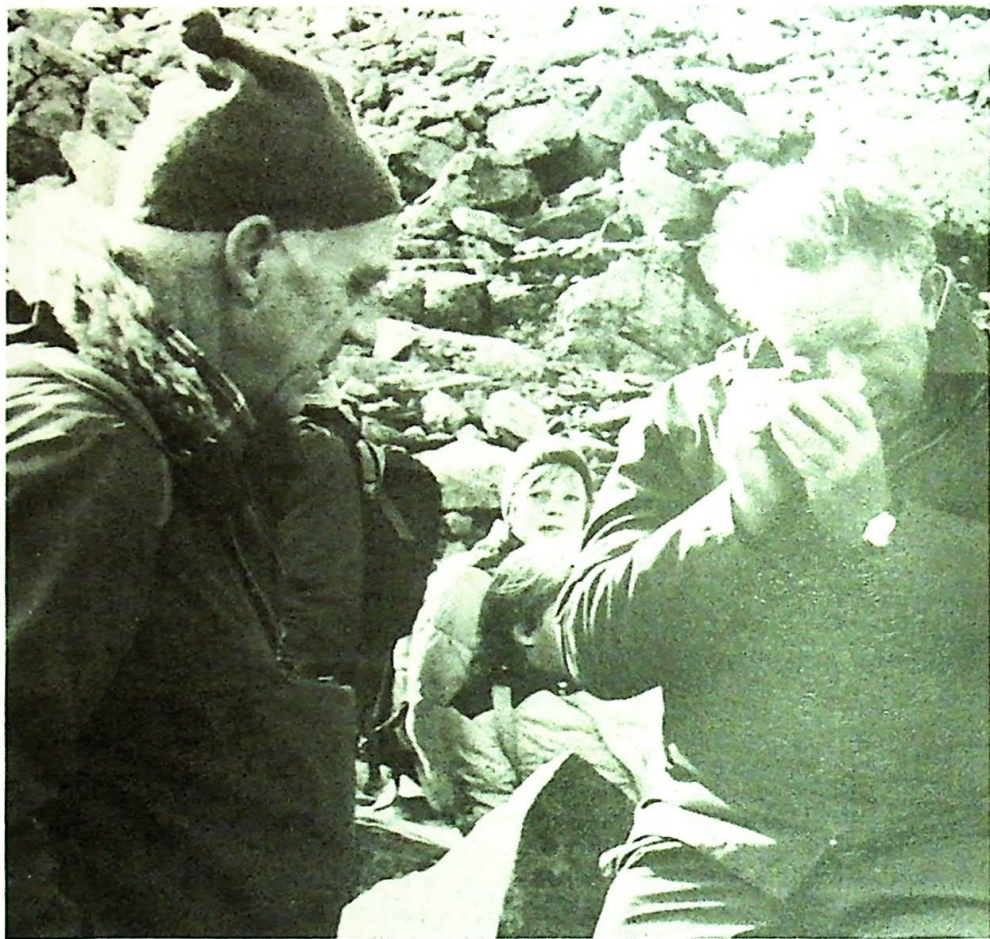

PÅ EKSKURSJON UNDER GAUSTADTOPPEN.

AV 7-Is

Tettbebyggelsen Rjukan strekker seg en hel mil ned gjennom Vestfjorddalen. Byens langstrakte fasong har gitt seg selv.

Vestfjorddalen er som en smal sprekk. Noen muligheter for bebyggelse i bredden er ikke til stede. Den-

Rjukan og Tinn Steinklubb's formann Karsten Aaslie prater stein med konservator Johannes A. Dons. Som man ser er det stein nok i Gaustadtoppens sider!

ne dalen, og flere andre daler i nærheten, skjærer seg dype og trange inn i Hardangerviddas forholdsvis jevne flate.

Dalsprekkene er dannet der løsere bergarter har gitt grunnlag for avskrapning. Den siste store skrapningen fant sted i istiden.

På bunnen av denne urgamle kløften, gjennom det langstrakte Rjukan, kjørte vi lørdag 11. september med mange stopp, for det viste seg å være mange som ville være med på Steinklubbens tur med konservator Johannes A. Dons fra Svineroi til Gausdalen. Da bussen begynte å krabbe oppover de bratte veislyngene til Svineroi, var den fylt til siste ståplass!

Rjukan og Tinn steinklubb's formann Karsten Aaslie ønsket velkommen ombord og overlot mikrofonen til konservator Dons som ba den første utgreiingen om terrenget som skulle befares og om steinsortene man kunne regne med å finne der. Man kan vel si at stein er et dødt og tungt materiale, også å kåsere om, men Johannes A. Dons kan kunsten å gjøre alt levende, og også denne gang hadde han straks god kontakt og rev forsamlingen med seg. Morgenes hølregn var avløst av strålende sol da vi hoppet av bussen på Svineroi, men det blåste kraftig, så det var godt alle turdeltagerne var fjellvante

og hadde kledd seg fornuftig. Stien, som delvis var traktorvei etter kraftledningsarbeider, var god å gå, og hver gang vi begynte å bli anpustne i den kraftige stigningen, hadde Dons noe interessant å fortelle oss, bl.a. om NATO-tunnelen inne i Gaustadtoppen og de spesielle geologiske problemer ved anleggsarbeidet der. Med bøyde nakker vandret vi videre, stivt stirrende ned i først gabbrofeltet og siden kvartsittfelter. Og alle fant noe og fikk stadig tyngre ryggsekker! Av og til løftet vi hodet og lot blikket gli utover den praktfulle utsikten, nedover Vestfjorddalen mot Tinnsjø og innover Hardangerviddas flate platå. I en lun krok stanset vi og fant fram nistepakkene og pratet stein og tyngde geitostmat og pratet stein.

Nedstigningen til Gausdalen ble noe besværlig, for det var både bratt og glatt og tett med kratt. Men vi fikk lønn for strevet da vi kom ned i dalbunnen og fikk se et ordentlig gullgraverskjerp. Han som skjerpet der for mange, mange år siden, skal ha funnet litt gull. Det gjorde ikke vi, enda vi endevendte mange steinhauger. Men mange fant nydelige kvartsganger med hornblendeislag med kobber- og svovelkis.

Rikere på stein og rikere på steinkunnskaper entret vi bussen som ventet på oss ved Selstadli seter i Gausdalen.

HUSK! MINIMESSE PÅ RJUKAN!

11 - 12/2-84